

Ejnye bejő!

Megjelenik minden vasárnap.

Magyarországi és Kelet-Európai
Budapest.
IV. Sorkantyas-utca 3. sz.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre K 2.40
Fél évre " 1.20
Negyed évre " -60

Magyarországi és Kelet-Európai
Budapest.
IV. Sorkantyas-utca 3. sz.

EGYSZERŰ.

Az orfeumban egy sr odaszól az előtte álló hölgyhöz:

— Kérem, méltóztassék levenni a kalapját.

— Miért? — kérdi ö nagysága hidegen.

— Nem látok semmit, pedig én is szeretnék nevetni a többiekkel.

A hölgy még hidegebben szól:

— Nézze a vállamat és ha mozgatom, hát maga is nevethet.

LEGALÁBB.

Marjassy huszárkapitány meséli:

— Na mondhatom, borzasztó volt. Tizenhat órán át nyeregben, aztán csupa krumpliföld, de csupa krumpliföld. Meglátom az ember imádkozni és imádkoztam is az uristenhez, hogy küldjön elénk néhány jóra való emberi teremtiést.

— És meghallgatta az imájukat?

— Nem bizony. De legalább néhány trénnel találkoztunk.

VALTOZÁS.

Egy hadgyakorlaton egy ezredes kineveztett egy kis nőt, aki nagyon félt az ágyazástól. Az ezredes feleségül vette a kis nőt és most ha éjjel után érkezik haza, levelet a cipőjéből, hogy a felesége fel ne ébredjen.

NEM VÁR.



— Na, vadd be, Mimi, kit vársz?

— Csak nem képzeli, hogy várok valakit? Különben már el is ment...

Pesti versek.

Május elseje elmúlt végre
 S én felnézek az égre:
 Oh, hatalmas játum!
 Minek is ez a ronda,
 Ez a drága, keserves dátum,
 Melyet strájkocsik, hordárok,
 Konflisok, batárok,
 Mogendóridok és keresztek,
 Meg törött tükrök jeleznek,
 Vaságyak, matracok, tepsik,
 Fügönyök, képek, pappendeklik
 Mind előttem vonulnak el!
 Ha nem kell, ha kell,
 Ha mindjárt megpukkadok is ettől,
 Nekem ezt mind élveznem kell,
 Mert én is horcolkodom,
 Vándorol ernyőm, botom,
 Cipőm, csizmám és botosom
 És megszámlálhatatlan polosom.
 De cserébe új polosokat kapok már
 S busan sóhajtok a költővel:
 Csere-bogár, csipős csere-bogár!

Gergely Rezső.

INCSELKEDÉS.



— Hát menekül előlem?
 — Nem. Csak azt akarom mutatni,
 hogy magasabb álláspontot foglalok el...

GYANUS.



— Szeretném tudni, hol volt a férjem.
 — Talán inkább azt, hogy hol van?
 — Oh, azt tudom. Fenn van a szobájában, borogatást rak a homlokára, mert szörnyen kaccenjammeres.

FORDULAT.

— Nézze csak, milyen csunya az a nő...
 — Kérem, az a feleségem!
 — Oh, hát ha még az enyémet látná!

CSIPŐS.

A méltóságos asszony hosszú válogatás után kezd alkudni egy szövetre, de mindeneke előtt megjegyzi:

— De hiszen nem is divatos...
 A segéd elkeserebbe jegyzi meg...
 — Hja, ha olyan soká tetszik válogatni...

VÁRATLAN VÁLASZ.

Fodrász: Nini, Marosy ur, egészen kopasz. Tetszett már használni az én hajszereimet?

Marosy: Nem, nem... A maga szere egészen ártatlan benne.

Politikai sziporkák.

No, ki mondhatja még, hogy a hadsereg nem hálás a millióinkért? Ezentul minden pénteken *térzene* lesz a budapesti korzón.

Jó ám, hogy a katonákat arra is megesketik ezután, hogy nemcsak szárazon és vizen, de a *levegőben* is hivek lesznek, mert a háboru ugyanis mindig a *levegőben* lóg.

Az is helyén való, hogy a képviselőházban mondanak kritikát a színházakról, mert hát ott értenek ám a — *színészkedéshez*.

Igaza van a katonaságnak, ha már szuronnyal kergeti el a közönséget a Vérmezőről. Ha Vérmező, hát folyjon ott már egyszer egy kis vér is.

A pénzügyminiszter tagadja, hogy ő új adókulcs szerint emelné duplára, triplára az adót. Lehet, hogy igaza van, de az bizonyos, hogy a közönség így is hamarosan — beadja a kulcsot.

HASONLÓSÁG.

Biri: *Hát milyen az a tekenősbéka? Még sohasem láttam.*

Bandi: *Hát olyan, mint Adél néni az autombilkosztűmben.*

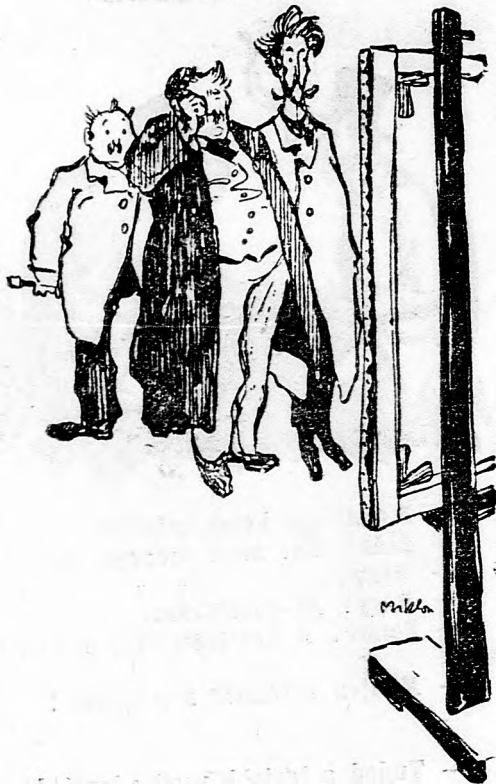
MŰVÉSZET.



— Színésznő akar lenni? És milyen szerepeket választana?

— Amikéért a legnagyobb gázsikat kapják.

MAGYARÁZAT.



— Miért fested az angyalokat fekete hajjal?
— A feleségem szöke.

MAI GYEREK.

A hittanár rászól Jancsira:
— *Min mulatsz úgy gyerek?*
Jancsi, az ügyvéd fia, felel:
— *Amikor Éva almát csent, nem védekezhetett átöröklött monomániával...*

GYANU.

A tanár ur kiszól a fürdőkabinból:
— *Hallatlan! Ellopták a nadrágomat!*
A fürdőmester kérdi:
— *Bizonyosan tudja a tanár ur, hogy volt nadrágja, amikor idejött?*

AZ ELZÜLLÖTT.

— *Hallom, nagy bánatot okoz a fiad?*
— *Bizony. Pedig milyen pompásan indult! Négy éves korában már sörért lehetett küldeni, nyolc éves korában már a zálogházban is kiismerte magát — és most?!*

Kávéházban.



- Mondj egy kerek számot!
- Száz! Hát most mondjál te!
- Négy!
- Négy? Az kerekszám?
- Persze! A kocsinak négy k e r e k e van!
- Menjen keresztül a májadon!
- *
- Tudod a legjobb pesti adomát!
- Hogyne! A vizről!
- Mindig a víz jár a fejedben! Nem azt!
- Hát mondd el!
- A legjobb adomát? Hát mikor a piszkos, agyonnyuzott lakásomat adom át!
- Steigeroljanak ki a bőrödből!
- *
- Melyik a legpehesebb huzás?
- A hatodik! Ott kampec a remény!
- Fincsi-radírt! Az irgalmasoknál a foghuzás! Mindenki otthagyja a fogát!
- Vigyél onnan egy fogásra valót!

VISSZAUTASÍTÁS.

A villamoson egy gyerek szörnyen szíval.

Mellette ül egy hölgy, aki végre is türelmet veszti kérdi:

— Nincs zsebkendője?

A gyerek gögösen felel:

— Van, de nem adom kölcsön idegeneknek...

Gomba Gábor levele.

Az

Mátyás Díjak ifjúr saját külön markolatába
még tisztelettel
up: Budapest.

Méjen tisztelt Ifjúr!

Van szerencsém Ifjuságod nagybecsü tudomására hozományozni azt, miszerént minálunk is megalapítványoztatott az Magy. Kir. szabadalmazott kivándulászati bizottság, amibe én is, mind afféle tapasztalt ujságóvasó katonaviset ember béválasztattam.

Az első gyűlés, jobban mondva gyűléség urasan mondva pedig akként, pénteki napon (de nem is lesz ám hozzá szerencse) április hó 17-etedikén tartományoztatott, amejen jogászatomnál fogval megjelenni szüveskettem, s mikor együtt vóttak mind a cimborák, ekesztünk akkéntosznyi.

Az első szónok a jegző vót, aki megnyitogatta a gyűléséget, magyarázta az esetet és elűsoruta azt; hogy az korom-mány segitenyi akar az répén? És most mink azért lettünk idecsödítve, hogy szavajjunk avégre, hogy hugyan lehetne az hű magyar népet leszólatnyi arú hogy ne kujtoroggyanak Amerikában!

Fre én fölállítottam és az következőket kononáttam. Intézünk Igy kérődző levelet az belügyminisztérium Urnak avégre, hogy kezéje rá valamennyi kolegáját arra, hogy mongyanak fő a szógálatta, mer az nép már annyira jólakot velük, de annyira em, hogy még az is kifelé sijet akinek jó magy a dőga ithun és mikor igy szépen megmontam az igazat hát lehurkutak, de héjába mer ekis vártatva megest fölállítottam és igy fojtattam:

Tisztót Akként!

Ezene kijelentem, hogy ez megest nem más, mint Igy ujmódi kirafenérozott uri politika. Persze, gyün megest a követválasztás, ijenkor oszt török az urak a fejezetüket, hogy mit lehetne kitanányi ujat, aminek megörü az nép, mikor oszt vége van a választásnak marad minden mind vót de még rosszabb, mer a köcséget rá kő fizetnyi.

Jövendő mondó nem vagyok, de ugy gondolom, megest kutya van a kertbe, mer az korom-mány csak ujján szüveséget szok tennyi amibü nagy hasznot huz. Jó lessz hát vigyáznyi!

Mer hát iszen okoskerü és praktikus lenne ha haza gyünnének a hű magyar véreink, de akkor agyon ám nekik tiszteséges munkát, emberhő illő megéhetést a korom-mány, Azonban csak igérnek! Persze, megigérnyi meg is: annyi kicsit sok lenne. Vonnyanak e évente enyihány milijomot az katonai parádébu, alapicsanak ezen fábrikákat, partbamenti örség hejett szinte fábrika köllött vóna, hun marad a megigért ócsó föld, e kőne a népnek és ha így lenne akkor nem kőne akkémentosznyni.

Ha lesz ithun is dóga és tiszteséges megéhetése az hű magyar népnek, akkor csak rá kő vigyáznyi, hogy úgy gyünek haza a magyarok Amerikábu, mint nyáron a kis ürgék az likbu.

Hogy én oszt így szépen megmontam a véleményemet, hát még lázitonak montak, de hájába, mer az többség aszt monta Gomba Gábornak megest igaza van és ezze az akkémentoszás véget ért.

Amidőn eme fontos eseményről szóló tudósítást van szerencsém Ifjuságod saját külön kezeibe azzal a könyörgészeti kéréddel át nyujtosztatni, miszerént legyen ujjan szüves aszt elővásnyi és figurás újsággába bele tenyi, hogy tudyák meg másfelé is, hogy huyyan sűt e az Uzorai Iső Akkémentoszás.

Kérődzésem megujrázom és vagyok

Hű tisztelője a sirig

Gomba Gábor s. k.

A VAKSL.



— Hogy tetszik az új ruhám, Béla?
 — Hol van?
 — Hát rajtam.
 — Ah?! Ez ruha?!!

AZ ÖCSKÖS.



— Csak kitekerhetném annak a kölyöknek a nyakát...

ÉRZÉKENYSÉG.

— Igaz, hogy Bélának olyan rossz a gyomrá?

— Az ám. A minap a moziban látott egy lakomát és attól elrontotta a gyomrát.

KÖRÜLIRÁS.

— Igaz-e, János gazda, hogy Mihály gazda olyan hazug ember?

— No, nem akarok ennyire menni a felebarátom megítélésében, de annyi bizonyos, hogy amikor etetés ideje van és szólítaná a disznókat, mással hivatalja őket, hogy elhagyják hogy etetés lesz.

GYANUS.

A gróf minden ismerősét megkéri, hogy automobiloztassa meg a nagynénjét.

— Hát annyira szeret a nagynénje autón járni?

— Nem éppen, de a gróf ur már nagyon szeretne — örökölni.

AZ ELÉGTÉTEL.

Már most rendben van a dolog egészen, mert Gerőtelégtételül visszahelyezték a hadseregbe.

Grubicza Dömötör

káplár élményel.



Kedves komám Gergő!

Továbbá tisztöllek, jóegészséget és kívánom, hogy ez a pár sor írásom a legjobb egészségbe tanájjon. Továbbá, hogy tennap kimönöt kaptam, olyan pötzkösen lépköttem a zeksztrabakantsba, észre se vöttem, amint a sok bundás szalutál a kapu alatt. Éva néni kosara mellett átak glédába, ott ötték a 3 krajtzáros mézeskalátsot, csak udüllett ki a szömük tüle, ufalták. Én mög tsak igazottam a vergóniát a fülem mellett, oda se peslantottam.

A kapunál a zügyeletös öreg baka is akkorát szalutát a zeksztrabakantsnak, hogy a karja is kificamodott majnem, no ezt kögyösen el is fogattam és visszatisztölögtem, de tsak a balkczemmel ennek is.

A zuttca sarkán mög én vágtam ki a rezet. A zörnagy gyütt velem szömbe a cealárdjával. Uffordétottam feléje a fejemet, tsak ugy libögött a melyemön a sitzbojt, oszt ugy odalapétottam a tenyerömet a sapkám-hon, hogy még a fülem is tsöngött belé, de a szömöm a takaros dajkán legelészött.

Igy oszt befordultam a zaszfaltvos utzába, ott a keményön kedvire nyikorog-

hatott a zeksztrabakants, mig el nem érkeztem a Zásplitz tekintetös ur házáhon. Ott mán várt a Térka a kapuba, pedig ütet is igön várta mán odafön a natsága.

— Mi van a kezedbe Térka, mondok a tzutzlira mutatva, hát ezt hun szörözted, mög azt, aki ebbül pélpázik?

No föl is kapta a szömire a kötényit.

— A natsága küdött ezért a durungó-riába, mer igön ré a gyerök, oszt ü nem bírja kiölégíteni, hát evvel pótojja. Ebbül oszt akkorát szippanthat a gyerök, hogy még a hasa is mögrepedözhet. Öleg vóna kendrek is, ha bor vóna benne.

Igy oszt mögnyugtattott a Térka, hogy nem a züvé a pélpázó, de mög is tsiptem érte a zállát, oszt ugy mögtsókótam, tsak ugy tsattant, de ü is engöm, mög még a zuj bakantsér is mögtzirógattam...

— Hászen régön is láttuk egymást, mondok a Térkának, hát most örüjjünk egymásnak, de ü ettzöre tsak elputyörödött.

— Hát mán minek törött e a métsös Térka? Mi a baj, tsak nem a szived fáj a zörömtül?

— Nem is azér sirok aszondi, hanem a pofonok erányába, akit a tekintetös urtul fogok illetményözni a gyerökér, hogy sokáig vótam oda a bótba, a poronty mög ugy ri, mint mikor a malatzot dérotozzák, a zur mög adzig nem tud eszabaduni a kávéházba, mig a gyerök e nem csöndesödött.

— No mondok akkor hát szalagy avva a gyeröktsöndesítővel, oszt huzd a kendöb jól a füledre, hogy mög ne süketüjj a tenyeritü, oszt a kertajtóba mögvárlak.

Oszt avva tsakugyan be is mönt a Térka, de még etzör visszakacséntott rám, oszt ettül ugy bizsörgött a melyem, mintha hájjal kenögötték vóna.

De most mán többet nem irhatok mert fujják a zágymarsot, oszt ekötönni magunkat hónapra. Minekután tisztöllek jó egészséggel.

Ugyanis, kügyé továbbá egy kis jófajta finántznemszaguta dohányt, ha még van abbul a jóbul.

ELÖKELÖEN.

— Vettünk egy kis birtokot és tyukokat is tartunk...

— Nagyszerü! Annyi friss tojástok lehet...

— Hát tojhatnak a tyukok, ha akarnak, de hála, Istennek, nem szorulunk rá...

BÓK.



— Tudja, kisasszony, nagyon szeretem a kis lányokat, amikor ilyen nagyok...

NEM TUDHATJA.

— Házasságkötésre melyik a legszerencsésebb nap?
— Nem tudom. Én még csak egyet próbáltam meg.

JÓ TÁRSALGÓ.

— Sanyi, Sanyi, már megint udvariatlan voltál. Mialatt Bella itt volt folyton üsitottál.
— Kérlek, csak ki kellett nyílnom a számat neked is!

LEFORRÁZVA.

Tejfeles száju ifjanc: Oh, mit nem adnék érte, ha elfelejthetném a multamat!
Hölgy: Hát még mindig gondol a — dadájára?

KÉRDÉS.

— Látja ott komám, azt az embert? Egy emberélet nyomja a lelkét.
— Automobilista, vagy biciklista?

VIGASZ.



— Hát igazán nem akar a feleségem lenni?
— Mondom, hogy már eligérkeztem. De tudja mit, magát is előjegyzésbe veszem: Maga kapja az ötös számot.

AZ ADÓ-SRÓF.

— Ki szokott járni a repülőtérré?
— Minek? Nem elég nekem az a dóm főlszállásában gyönyörködnöm?

Betűrejtvény.

— Kádár Emmától. —

Megfejtési határidő: május 20.

- ajó — áncos
- bester — akács
- olond — rom
- tromba — árika

V megfejtők között két kötet könyvet sorsolunk ki:

A mult számban közölt talány Lelyes megfejtése:

KATONA.

Helyesen megfejtették: 4627-en. Az egyik jutalmat nyerte: Fábán Lajos, Budapest, a másikat: Böröndi Dezső, Kistest.

Felelős szerkesztő: Szentirmai Géza.

Nyomtatás: Woch, no. 1. az 110. kerületi nyomdában, Budapest IV., Sarkantyú-utca 3. szám.